

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 10C/183/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716213983
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Minková
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2018:6716213983.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudkyňou JUDr. Silviou Minkovou v právnej veci žalobkyne Q. L. U., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom F. D.L. XXXX/X, XXX XX X., zastúpená JUDr. Katarínou Turanskou, advokátkou, so sídlom Štúrovo námestie 10520/13B, 036 01 Martin, proti žalovanej X.. L. Y., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom L..Š.R. XXX/XX, XXX XX U., zastúpená JUDr. Oľgou Jankovičovou, advokátkou, so sídlom Okružná 160, 962 71 Dudince, o zaplatenie 11.412,13 € s príslušenstvom, takt

rozhodol:

Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobkyňi 5.630,- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 5.630,- € od 2.9.2015 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti sa žaloba z a m i e t a.

Žiadna zo strán sporu n e m á právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 18.11.2016 bola na tunajší súd doručená žaloba žalobkyne zo dňa 16.11.2016, ktorou sa žalobkyňa domáhala toho, aby súd platobným rozkazom zaviazal žalovanú zaplatiť jej dlžnú istinu vo výške 11.412,13 € a úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 11.412,13 € od 2.9.2015 do zaplatenia, a tiež trovy konania.

Žalobkyňa žalobu zdôvodnila tým, že so žalovanou uzavrela dňa 26.5.2010 zmluvu o pôžičke, na základe ktorej jej poskytla pôžičku vo výške 11.630,- €. Následne žalovaná uznala dňa 20.2.2015 svoj dlh vo výške 13.412,13 €, ktorý predstavuje nesplatenú časť pôžičky a neuhradené splátky z pôžičky. Dlžnú sumu sa žalovaná zaviazala uhradiť najneskôr do 1.9.2015. Žalobkyňa žalovanú viackrát vyzývala na úhradu vyššie uvedenej dlžnej čiastky. Následne sa žalobkyňa obrátila na právneho zástupcu, ktorý listom zo dňa 4. 11.2016 vyzval žalovanú na uhradenie dlžnej čiastky, pričom táto zásielka bola žalovanou prevzatá dňa 7.11.2016. Žalovaná uhradila dňa 20.11.2015 sumu 2.000,- €, čím sa dlžná čiastka znížila na sumu 11.412,13 €. Na základe uvedeného je nesporné, že žalovaná do dňa spisania žaloby dlžnú čiastku vo výške 11.412,13 € neuhradila a z konania žalovanej žiadnym spôsobom nevyplýva, že by mala záujem dlžnú čiastku uhradiť. Žalobkyňa si uplatnila aj nárok na úrok z omeškania s odkazom na ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nariadenia vlády SR č.87/1995 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2015.

2. Na návrh vydal súd dňa 10.1.2017 platobný rozkaz sp.zn.10C/183/2016-15, ktorý bol žalovanej doručený dňa 29.3.2017, proti ktorému podala žalovaná odpor zo dňa 12.4.2017, doručený tunajšiemu súdu dňa 18.4.2017 (podľa pripojenej poštovej obálky podaný na poštovú prepravu dňa 13.4.2017), v ktorom okrem iného uviedla, že žaloba je neurčitá, tvrdenia žalobkyne si navzájom odporujú a nie sú preukázané listinnými dokladmi. Nepreukázala totiž skutočnosť, že by mala byť medzi stranami sporu uzavretá zmluva o pôžičke dňa 26.5.2010 a v žalobe ani neuviedla lehotu splatnosti pôžičky, prípadne

dohodnuté splátky. Podľa vyjadrenia žalovanej žiadnu zmluvu o pôžičke so žalobkyňou neuzavrela a žalobkyňa jej žiadnu pôžičku neposkytla. Ona len sprostredkovala poskytnutie pôžičky pre svoju matku X. M., na ktorej účet žalobkyňa zaslala sumu 11.630,- €, čo potvrdila aj žalobkyňa v uznaní záväzku, ktorý sama vypracovala a zhodne to potvrdila aj matka žalovanej. Podľa vyjadrenia žalovanej predmetnú pôžičku splácala jej matka v nepravidelných splátkach na účet žalobkyne od roku 2010 až do roku 2016 a to vkladom na účet žalobkyne prostredníctvom VÚB. Napriek tomu, že išlo o opakované úhrady splátok, žalobkyňa uznala a predložila výpis z účtu len na sumu 2.000,- € uhradenú 20.11.2015 a ostatné splátky nezohľadnila. Navrhla preto, aby žalobkyňa predložila výpisy z účtov za obdobie od júna 2010 do februára 2016, s tým, že po uznanej splátke bola uhradená ešte ďalšia splátka vo výške 500,- €. Tiež ako dôkaz navrhla vypočítať ako svedkyňu X. M.. Žalovaná namietla i výšku uplatnenej pohľadávky, ktorá nekorešponduje s výškou poskytnutej pôžičky a vymáhaná suma nezohľadňuje uhradené splátky. Potvrdila síce, že žalovaná na naliehanie žalobkyne, ktorá jej predložila listinu uznanie dlhu, túto podpísala dňa 20.2.2015 a dlh uznala bez predloženia oprávnenia nárokovanej výšky pohľadávky. Z listiny však jednoznačne je preukázané, že pôžička bola poskytnutá jej matke na jej účet a sama ona žiadnu pôžičku neprijala. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaná uznala dlh v mene svojej matky, pričom nemala oprávnenie konať v jej mene a uznala ho v nedôvodnej výške. V uznaní dlhu je totiž ako dôvod vzniku dlhu uvedené nesplatenie pôžičky 11.630,- €, ale uznaná výška dlhu je 13.412,13 €, hoci nebol dohodnutý úrok z pôžičky. V predmetnej listine je uvedená ako nesplatená časť pôžičky 4.902,13 €, podľa čoho je splatená časť pôžičky k 20.2.2015 vo výške 6.727,87 €. Na základe týchto skutočností žalovaná namietla nedostatok pasívnej legitímácie v konaní.

3. Súd uznesením zo dňa 14.6.2017 sp.zn.10C/183/2016-28, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 22.8.2017, zrušil platobný rozkaz Okresného súdu Zvolen č.k.10C/183/2016-15 zo dňa 10.1.2017 v celom rozsahu, v súlade s ustanovením § 267 ods. 3 veta prvá Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), podľa ktorého ak čo len jeden zo žalovaných podá včas odpor s vecným odôvodnením, súd zruší platobný rozkaz v celom rozsahu a nariadi pojednávanie.

4. Dňa 24.8.2017 bolo na tunajší súd doručené vyjadrenie žalobkyne k odporu žalovanej zo dňa 18.8.2017, ktorá prostredníctvom svojho právneho zástupcu okrem iného uviedla, že na podanej žalobe trvajú v plnom rozsahu, pretože skutočnosti uvádzané žalovanou v odpore nie sú pravdivé a ničím preukázané. Podľa ich názoru v konaní boli predložené všetky listinné doklady, ktoré jednoznačne preukazujú, že žalovaná je povinná uhradiť žalobkyni dlžnú sumu vo výške 11.412,13 € spolu s príslušenstvom s poukazom na predmetné uznanie dlhu zo dňa 20.2.2015. Na základe toho je splnená aj podmienka pasívnej legitímácie. Obrana žalovanej spočívajúca v námietke, že uznala dlh v nedôvodnej výške, neobstojí, pretože právny vzťah, ktorý vznikne z uznania dlhu je vo vzťahu k pôvodnému záväzkovému právnemu vzťahu nezávislý a pre veriteľa predstavuje nový právny základ pre vymáhanie jeho dlhu, čiže má konštitutívny charakter. Tvrdenie žalovanej, že finančné prostriedky boli prevedené na účet jej matky, tiež nemá vplyv na pasívnu legitímáciu žalovanej, pretože to bolo na základe žiadosti žalovanej, ktorá tvrdila, že nemá založený účet. Poprela tiež, že by žalobkyňa nezohľadnila splátky pôžičky, ktoré boli uhradené, s tým, že tieto boli zohľadnené ešte v uznaní dlhu, ktorý jej žalovaná podpísala a svoj podpis overila. Žalobkyňa prejavila z postoja žalovanej prekvapenie, keďže táto ju doslova prosila o poskytnutie finančných prostriedkov, navyše sa jedná o príbuzných, kedy by mala uvažovať ako svoj záväzok splniť a nie vymýšľať si nepravdivé príbehy. Odkázala tiež na sms správy medzi stranami sporu, ktoré majú svedčiť o tom, že finančné prostriedky dala žalobkyňa žalovanej a aj napriek opakovaným výzvam táto ich neuhradila. Žalovaná v nich tvrdí, že finančné prostriedky zabezpečí cez kamarátku v Maďarsku resp. že si sporí v spoločnosti AXA a táto ich poskytne. Zo správ tiež vyplýva, že žalovanej záležalo na tom, aby sa o tom nedozvedel manžel.

5. Na pojednávaní dňa 16.10.2017 bolo právnu zástupkyňou žalovanej krátkou cestou doručené súdu vyjadrenie žalovanej k vyjadreniu žalobkyne zo dňa 16.10.2017, v ktorom okrem iného uviedla, že žalovaná pri uznaní záväzku nebola poučená o premlčaní nároku. Žalovaná tak vzniesla námietku premlčania voči nárokom uplatneným touto žalobou a poukázala na skutočnosť, že splatnosť pôžičky nebola zmluvne určená. Žalovaná odkázala na ustanovenie § 101 OZ, podľa ktorého rozhodujúcim termínom začatia plynutia lehoty premlčania je deň, kedy mohol veriteľ svoje právo uplatniť, teda nasledujúci deň po poskytnutí pôžičky, v danom prípade 27.5.2010. Premlčacia lehota uplynula 27.5.2013. Na základe uvedeného žalovaná žiadala, aby súd konanie zastavil.

6. Dňa 30.10.2017 bolo na tunajší súd doručené podanie žalobkyne zo dňa 25.10.2017, ktorá prostredníctvom svojej právnej zástupkyne navrhla doplniť dokazovanie výsluchom strán sporu a k namietnutému premlčaniu nároku žalobkyne uviedli, že z ustanovenia § 110 ods. 1 OZ nevyplýva, že by nebolo možné uznať už premlčaný dlh a okolnosť, že s uznaním dlhu nemožno spájať účinky uvedené v § 588 OZ, ak dlžník o premlčaní v čase uznania nevedel, je pre účely posúdenia premlčania bezvýznamná. V tejto súvislosti poukázali na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn.28Cdo/84/2008 zo dňa 1.7.2008, ako i na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn.33Odo/934/2005 zo dňa 22.8.2007 resp. na komentár JUDr. Imricha Feketeho vo Veľkom komentári k Občianskemu zákonníku (2011, I.diel, str. 523). Vzhľadom na uvedené skutočnosti mali za to, že veriteľovo právo na zaplatenie dlhu sa premlčuje v 10-ročnej premlčacej lehote, avšak v prípadnom súdnom konaní ho zaťažuje dôkazná povinnosť preukázať existenciu a výšku dlhu. Uznanie premlčaného práva z hľadiska účinkov spojených s § 110 ods. 1 OZ nie je viazané na vedomosť dlžníka o tom, že uznal premlčané právo. Pokiaľ dlžník o premlčaní nevedel (čo tvrdí žalovaná), uznanie dlhu nemá právny následok v podobe domnienky, že dlh v čase uznania trval, avšak aj tak dôjde k založeniu plynutia novej premlčacej doby podľa § 110 ods. 1 OZ. V tejto súvislosti poukázali aj na predbežné právne posúdenie veci súdom uvedené v zápisnici z pojednávania zo dňa 16.10.2017. Trvali na tom, že existenciu zmluvy o pôžičke uzavretej medzi stranami sporu preukazuje jednak uznanie dlhu, podpísané žalovanou, čím potvrdila, že právny vzťah bol uzavretý s ňou, a tiež predložené sms správy, z ktorých vyplýva, že finančné prostriedky požičala žalovanej a o celom komunikovala výlučne s ňou. To, na aký účel žalovaná pôžičku použila, nie je pre vznik právneho vzťahu podstatné. Veriteľ, čiže žalobkyňa nie je povinná skúmať kto je majiteľom účtu, na ktorý zasiela pôžičku, s tým, že tento účet uviedla dlžníčka, čiže žalovaná. Požičané veci sa musia odovzdať dlžníkovi, a to priamo alebo nepriamo. V prípade peňazí sa za typický spôsob nepriameho odovzdania považuje bezhotovostný prevod na účet určený dlžníkom. Čo sa týka výšky dlhu, bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa zaslala žalovanej sumu 11.630,- € a nie 11.400,- € ako uviedla svedkyňa pani M.. Finančné prostriedky na tento účel poskytla žalobkyňa banka, ktorý splatila spolu s úrokom vo výške 16.100,27 €. Z požičanej sumy, podľa informácií žalobkyne, uhradila žalovaná sumu 5.000,- € (2.000,- € dňa 20.11.2015, 200,- € dňa 21.6.2010, 14.7.2010 a 13.8.2010, 400,- € dňa 22.2.2011, 4.5.2011 a 15.2.2013 a po 600,- € dňa 15.7.2011 a 23.12.2010). Pokiaľ žalovaná prostredníctvom právnej zástupkyne uvádzala, že nevedela, že si žalobkyňa mala vziať úver na poskytnutie predmetnej pôžičky pre ňu a teda že nemohlo byť dojednané aj zaplatenie úrokov, poukázali opäť na sms správy, konkrétne zo dňa 28.4.2016, kedy sa žalobkyňa pýtala žalovanej, či bude mať 12.500,- € a žalovaná na to odpovedala, že sa to má prejednať cez víkend, z čoho je zrejmé, že žalovaná vedela, že sa nejednalo len o dlžnú čiastku zaslanú na účet, ale že sú s ňou spojené aj úroky.

7. Dňa 22.12.2017 bolo na tunajší súd doručené podanie právnej zástupkyne žalobkyne zo dňa 13.12.2017, ktorá oznámila, že z výpisov účtu žalobkyne za obdobie od júna 2010 do septembra 2015 jednoznačne vyplýva, že žalovaná uhradila z poskytnutej pôžičky tieto sumy: 21.6.2010 200,- €, 14.7.2010 200,- €, 13.8.2010 200,- €, 15.7.2011 600,- €, 19.1.2012 1.000,- € a 15.2.2013 400,- €. Okrem toho, tak ako už uviedli v žalobe, žalovaná uhradila dňa 20.11.2015 sumu 2.000,- €. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaná uhradila žalobkyňu z poskytnutej pôžičky sumu 4.600,- €.

8. Dňa 18.1.2018 bolo na tunajší súd doručené vyjadrenie právnej zástupkyne žalovanej zo dňa 15.1.2018, ktorá okrem iného k veci uviedla, že žalobkyňa si uplatňuje voči žalovanej sume aj úrok z vlastného spotrebného úveru, z ktorého údajne mala poskytnúť pôžičku matke žalovanej. Toto tvrdenie však nepreukázala, s tým, že žalovaná, ani jej matka nemali pri poskytnutí pôžičky vedomosť o úvere žalobkyne, ani nebola dohodnutá splátka predmetných úrokov, ani vyčíslená ich výška. Poukázala na to, že v oznámení - návrhy na doplnenie dokazovania zo dňa 25.10.2017 žalovaná uznala splatenú časť pôžičky vo výške 5.000,- €, pričom do platieb nezahrnula preukázanú úhradu 19.1.2012 vo výške 1.000,- €, ktorú uznala oznámením zo dňa 13.12.2017, čo navyšuje časť splatenej pôžičky na 6.000,- €, avšak napriek tomu touto listinou uznala len 4.600,- €. Podľa výpisov z účtu žalobkyne za obdobie jún 2010 až september 2015 boli splátky nasledovné: 21.6.2010, 14.7.2010 a 13.8.2010, vždy po 200,- € z účtu pani M., 23.12.2010 600,- € vklad na účet, 22.2.2011 a 4.5.2011 po 400,- € vklad na účet, 15.7.2011 600,- € z účtu, 19.1.2012 1.000,- € z účtu, 15.2.2013 400,- € z účtu a 20.11.2015 2.000,- € z účtu žalovanej, celkom 6.000,- €. Tiež trvala na tom, že splatnosť pôžičky nebola zmluvne určená a túto nie je možné odvodiť ani od ústne dohodnutých mesačných splátok po 200,- €, pretože takéto splátky boli dohodnuté len na čas do predaja rodinného domu vo vlastníctve matky žalovanej, z ktorej kúpnej ceny mala byť uhradená nesplatená časť pôžičky v celej výške, čo potvrdila aj žalovaná na pojednávaní dňa 4.12.2017. Skutočnosť, že pôžička mala byť splatená z predaja predmetného domu, potvrdili aj žalovaná, aj jej

matka, namietajú len polročnú lehotu, ktorá podľa ich vyjadrenia nebola dohodnutá. Žalovaná poukázala na to, že matka žalovanej je ochotná uzavrieť so žalobkyňou mimosúdnu dohodu o zaplatení nesplatených častí pôžičky do výšky reálneho poskytnutia bez navýšenia o úroky zo spotrebného úveru. Na základe uvedeného žalovaná žiadala, aby súd konanie zastavil.

9. Súd nariadil v tejto veci pojednávanie na deň 16.10.2017, na ktorom veci meritórne prejednal a pojednávanie odročil na deň 4.12.2017, za účelom doplnenia dokazovania ohľadne vyžiadania si výpisov z účtu žalobkyne a za účelom poskytnutia lehoty 10 dní stranám sporu na doplnenie návrhov na dokazovanie. Súd vec opätovne meritórne prejednal na pojednávaní dňa 4.12.2017 a pojednávanie odročil na deň 22.1.2018, za účelom poskytnutia lehoty stranám sporu vyjadriť sa k dôkazu doručenému mu zo strany VÚB a.s., ohľadne výšky splatenia predmetného úveru a za účelom výsluchu žalovanej. Súd na pojednávaní dňa 22.1.2018 veci meritórne prejednal a rozhodol.

10. Súd na vyššie uvedených pojednávaniach vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, ktoré v priebehu konania doložili do súdneho spisu strany sporu resp. ktoré si vyžiadali súd na základe návrhov strán a to: uznanie dlhu z č.l.4, výzvu na úhradu dlžnej sumy zo dňa 4.11.2016 z č.l.5, poštovú doručenkú z č.l.6, výpis z účtu VÚB a.s. zo dňa 30.11.2015 z č.l.7, sms komunikácia z č.l.34-37, potvrdenie o zrealizovaní transakcie VÚB a.s. z č.l.53, výpisy z účtu č.XXXXXXXXXXX vedený vo VÚB a.s. z č.l.59-146, výpis z účtu VÚB a.s., typ spotrebný, úver č.V. zo dňa 1.4.2015 z č.l.148, upozornenie z č.l.149 vrátane poštového podacieho lístka z č.l.150, tiež vykonal dokazovanie výsluchom svedkyne X. M., ako i výsluchom strán sporu a oboznámil sa s prednesom právnych zástupcov strán sporu, pričom zistil tento skutkový stav. Z uznania dlhu súd zistil, že ho podpísala žalovaná dňa 20.2.2015, čo vyplýva z osvedčenia jej podpisu, keď tento dokument podpísala pred Mestom Šahy v predmetný deň. Žalovaná je tu uvedená ako dlžník, s tým, že týmto uznala čo do dôvodu i výšky svoj dlh voči veriteľovi, ako ktorý je tu uvedená žalobkyňa, pričom ako výška dlhu je uvedená suma 13.412,13 € (z ktorého suma 4.902,13 € činí nesplatenú časť pôžičky a suma 8.510,- € činí neuhradené splátky z uvedenej pôžičky, pričom úroky vzniknuté v dôsledku omeškania so zaplatením si v prípade úhrady dlhu k 1.9.2015 nebude veriteľ nárokovat'). Ako dôvod vzniku dlhu je tu uvedené nesplatenie pôžičky vo výške 11.630,- €, poskytnutej veriteľom, pričom táto pôžička zo dňa 26.5.2010 bola prevedená na účet X. M., jej matky v sume 11.630,- €. Bola to pôžička prevedená z účtu žalobkyne na jej prosbu ako pomoc, keďže jej matka bola vo finančnej núdzi. Dlžník sa zaviazal uhradiť dlh jednorázovo, najneskôr do 1.9.2015, na tam uvedený bankový účet, vedený vo VÚB a.s., pobočka Martin. V závere je uvedené, že týmto uznaním dlhu nie je dotknutý nárok veriteľa požadovať od dlžníka nároky vzniknuté pred podpisom tohto uznania dlhu (napr. úrok z omeškania, zmluvné pokuty a iné).

Z listu Výzva na úhradu dlžnej sumy zo dňa 4.11.2016 súd zistil, že ho adresovala právna zástupkyňa žalobkyne žalovanej, v ktorom ju vyzvali, aby v lehote 5 dní od doručenia tohto listu uhradila dlžnú čiastku vo výške 11.412,13 € na tam uvedený bankový účet, s poukazom na uznanie dlhu zo dňa 20.2.2015 a čiastkovú úhradu sumy vo výške 2.000,- €, s tým, že v opačnom prípade budú vec riešiť prostredníctvom súdu. Z pripojenej poštovej doručeny vyplýva, že dňa 7.11.2016 bola doručená zásielka žalovanej - doporučený list, s tým, že ako adresát doručeny je tu uvedená právna zástupkyňa žalobkyne.

Z listu označeného ako Upozornenie súd zistil, že ho adresovala Q.. L. Q. žalovanej, v ktorom je uvedené, že na základe jej prosby o zapožičanie finančnej čiastky si pre ňu zobrala pôžičku dňa 26.5.2010 v sume 11.630,- €, ktorá bola prevedená na účet jej matky pani M., s tým, že pôžičku mala pravidelne splácať vždy k 15.dňu v mesiaci a celkovo splatiť do konca kalendárneho roku 2010. Avšak v roku 2012 na jej účet neuhradila žiadnu splátku a v roku 2013 len 2 splátky za mesiac február a marec, tým, že neuhradené splátky za rok 2012 činia 2.400,- €, za rok 2013 2.000,- €, poplatky za vedenie účtu sú k tomuto dňu 110,- €, čo spolu činí stratu na jej osobe 4.510,- €. Preto ju dôrazne touto cestou žiadala o úhradu dlžnej čiastky, prípadne o prevedenie pôžičky na svoje meno a to do konca tohto kalendárneho roku, s tým, že zostatok pôžičky činí cca 7.000,- € bez pokutového percenta. V prípade, že jej dlžnú sumu neuhradí a v roku 2014 bude pôžička ešte sa spájať s jej menom, bude to riešiť súdnou cestou. V hornej časti je rukou písaná poznámka „poslané december 2013“. Z pripojeného poštového podacieho lístka súd zistil, že ako odosielateľ je tu uvedená L..Q., ako adresát žalovaná, s tým, že zásielka bola zasielaná 19.12.2013.

Z prepisu sms správ súd zistil, že táto komunikácia prebiehala od 20.4.2016 do 31.12.2016 medzi stranami sporu.

Z výpisu z účtu - spotrebný úver vedený na meno žalobkyne vo VÚB a.s. zo dňa 1.4.2015 súd zistil, že je tu uvedený stav od 26.5.2010 do 1.4.2015, ako zaplatená istina je uvedená čiastka 11.630,- €, zaplatené úroky 4.470,27 €, poskytnutá výška úveru k 26.5.2010 11.630,- €.

Z potvrdenia o zrealizovaní transakcie vystavené VÚB a.s. súd zistil, že je tu uvedené číslo účtu a ako majiteľ účtu L. U., dátum realizácie a dátum zaúčtovania 26.5.2010, typ transakcie debet, číslo účtu príjemcu XXXXXXXXXXX/XXXX, zúčtovaná suma 11.630,- €, pôvod transakcie: prevod.

Z výpisov z účtu vedeného vo VÚB a.s., číslo XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa 30.6.2010 až 30.9.2015, typ Flexi účet, názov Q., názov účtu od výpisu zo dňa 30.6.2014 Q.. L. U. súd okrem iného zistil, že 21.6.2010 bola na tento účet prijatá platba vo výške 200,- €, z účtu XXXXXXXXXXX/XXXX, poznámka X. M.. Dňa 14.7.2010 bola na tento účet prijatá platba vo výške 200,- € z účtu XXXXXXXXXXX/XXXX, poznámka X. M.. Dňa 13.8.2010 bola na tento účet prijatá platba vo výške 200,- € z účtu XXXXXXXXXXX/XXXX, poznámka X. M.. Dňa 23.12.2010 bola na tento účet prijatá platba vo výške 600,- € formou vkladu. Dňa 22.2.2011 bola na účet prijatá suma 400,- €, tiež formou vkladu. Dňa 4.5.2011 bola na tento účet prijatá suma 400,- €, tiež formou vkladu. Dňa 15.7.2011 bola na tento účet prijatá suma 600,- €, poznámka X. M.. Dňa 19.1.2012 bola na tento účet prijatá suma 1.000,- €, poznámka X. M.. Dňa 15.2.2013 bola na tento účet prijatá suma 400,- €, poznámka X. M..

Z výpisu z účtu vedeného vo VÚB a.s., typ Flexi/VÚB účet zo dňa 30.11.2015, názov účtu Q.. L. U. súd okrem iného zistil, že na tento účet bola dňa 20.11.2015 prijatá platba vo výške 2.000,- € z účtu V., názov L. Y., referencia platiteľa neuvedené, účel platby (D02015-11-19) SP Roland M..

Z výsluchu svedkyne X. M. na pojednávaní súd okrem iného zistil, že žalovaná je jej dcéra a žalobkyňu pozná v tom zmysle, že je to rodina jej dcéry a pozná ju z videnia, lebo chodila aj do Dudiniec. K veci uviedla toľko, že peniaze dostala na svoj účet v roku 2010, bolo to preto, že boli vtedy v tiesni a potrebovali peniaze, tak sa pýtala dcéry, či jej nevie nejako pomôcť a ona povedala, že to nejako skúsi vyriešiť. Potom povedala, že to dojednala a dali jej číslo účtu, na ktorý prišli peniaze. Dcéra z týchto peňazí nemala nič, ona to len sprostredkovala a telefonicky sa to potom dohodlo. Ona následne asi druhý mesiac, potom čo v máji prišli tie peniaze, to začala po 200,- € splácať. Je možné, že niektoré mesiace vynechala, ale zase v niektorých mesiacoch zaplatila aj vyššiu splátku, čiže niekedy to bolo 200,- €, niekedy 400,- €, niekedy možno aj 600,- €. Splácala to do roku 2015. Nosila to v hotovosti do VÚB, pretože jej na účet výplata nechodila. Bolo to platené na účet tej Alenky. Potom ešte v roku 2015 dcéra uhradila sumu 2.000,- €, s tým, že pokiaľ je tam niečo ešte nesplatené, tak ona by to bola ochotná uhradiť, ale nie ten zostatok, aký je uvádzaný v žalobe. Na otázku súdu uviedla, že na účet jej prišla suma 11.400,- €. Na otázku súdu, či so žalobkyňou ona dojednávala podmienky, za akých mala byť uzavretá predmetná zmluva o pôžičke, svedkyňa uviedla, že cez telefón jej tá L. povedala, že má splácať po 200,- € mesačne a bolo to vtedy keď poslala tie peniaze. Uviedla, že žiadna písomná zmluva s ňou uzavretá nebola, ani nebol dohodnutý termín splatenia. Na otázku právnej zástupkyne žalovanej, či jej dcéra predtým, než podpísala predmetné uznanie dlhu s ňou konzultovala tú sumu, uviedla, že sa s L. o tom rozprávali, lebo suma, ktorá bola na tom papieri napísaná, bola vyššia než im požičala a tak to riešili, lebo to bolo tak, ako keby nič dovtedy nesplátili a bolo im povedané, že sú to úroky, ale oni vtedy pôvodne žiadne úroky nedohadovali, ani nevedeli, že si žalobkyňa bude požičiavať tie finančné prostriedky na tú pôžičku pre nich, a tak L. nemala na výber, len to podpísať, tú sumu, ktorá bola na papieri uvedená. Na otázku súdu, kedy prvýkrát dohadovala so žalobkyňou niečo ohľadne predmetných peňažných prostriedkov, či to bolo predtým než jej tieto boli poslané na účet alebo potom, a ak potom, v akom časovom rozpätí, na to svedkyňa uviedla, že to bolo až potom, čo jej tie peniaze prišli na účet, tak ako spomínala telefonicky, jej tá L. povedala, že to má splácať po 200,- € mesačne, s tým, že to bolo niekedy v priebehu jedného mesiaca, odvtedy, čo tie peniaze prišli na účet a potom hneď na ďalší mesiac to začala splácať. Na doplňujúcu otázku súdu, či so žalobkyňou, predtým než jej boli peňažné prostriedky zaslané na účet, dojednávala výšku sumy alebo dobu splatenia, svedkyňa uviedla, že nie, že predtým s ňou ona o tom nehovorila. Na doplňujúcu otázku súdu, odkiaľ mala žalobkyňa k dispozícii jej číslo účtu, na to svedkyňa uviedla, že jej ho dala asi dcérka.

Z výsluchu žalobkyne na pojednávaní súd okrem iného zistil, že k veci uviedla toľko, že ju telefonicky kontaktovala žalovaná v máji 2010, keď jej konkrétne povedala, že potrebuje požičať sumu 11.630,- €. Ona jej na to povedala, že takú sumu nemá, ale že v súčasnosti nemá ani žiaden úver na seba a že by si to mohla v banke vybaviť. Ona povedala, že by to bola schopná do 2 mesiacov, maximálne do pol roka zaplatiť. Na to sa dohodli, že jej pošle číslo účtu, na ktoré sa tie peňažné prostriedky prevedú, s tým, že potom ona povedala, že nemá účet, resp. že sa o tom nesmie dozvedieť manžel a teda, že tie finančné prostriedky pôjdu na bankový účet jej matky a že z toho účtu ona bude po 200,- € mesačne splácať. Konkrétne boli zaplatené asi 2 splátky po 200,- €, ale potom v decembri toho roku zistila, že nemá na účte žiadne peniaze, že ďalšie splátky neprišli, na čo kontaktovala pani Y., ktorá uviedla, že sa stále nepodarilo predať ten rodičovský dom, čo ona od začiatku viazala na splatenie tej pôžičky a že to nie je aktuálne reálne. Ona kontaktovala potom aj jej matku, ktorá tiež tvrdila, že potrebujú predať ten dom a že potom to zaplatia aj s úrokom, teda že nech zatiaľ nejako preklenie to obdobie. V novom

roku uhradili asi tiež nejaké dve splátky, ale ju už tlačil čas, lebo mala dohodnuté, že peniaze požičia synovi a tak to začala intenzívnejšie riešiť a prišla aj do Dudiniec, kde sa mali stretnúť, ale ona na to stretnutie neprišla. Následne išla za ňou do školy, kde to riešili, ale ona dôvodila tým, že ju zbije muž, keby sa o tom dozvedel a tiež jej povedala, že susedia, ktorí by chceli kúpiť ten rodičovský dom, majú deti v Anglicku, ale že všetko dlho trvá, ale určite sa to dorieši. Neskôr sa však stretla s jej bratom, ktorý ju uviedol do aktuálnej situácie v tom zmysle, že ona má popožičiavané peniaze aj inde a že teda s tým bude asi problém, preto potom chcela, aby jej podpísala nejaké potvrdenie, aká čiastka bola požičaná a išla za ňou aj domov, ale bol tam jej manžel, takže sa o tom nedalo dohadovať. Ona ale dala potom vypracovať to uznanie dlhu, ktoré jej ona mala podpísať, k čomu aj došlo, ale pozmenila niektoré časti v tom dokumente, s tým, že povedala, že jej to pozmenila notárka v Šahách. V tom období jej niekedy prišlo na účet ešte asi 2.000,- € asi od jej brata a odvtedy už nič. Chcela to preto vyriešiť tak, že jej dohodne s jedným pánom pôžičku, ktorý požičiava peniaze, s tým, že si peniaze požičia od neho a jej to splatí, ale keď jemu povedala jej meno, tak povedal, že to nebude možné, lebo že má dlhy všade. Na otázku súdu, aby uviedla kedy konkrétne sa dohodli na podmienkach pôžičky, aké boli tieto podmienky a to pokiaľ ide o výšku požičanej sumy, či bol dohodnutý úrok a aká bola dohodnutá splatnosť pôžičky, žalobkyňa uviedla, že sa dohodli na tej sume, ktorú ona žiadala 11.630,- €, ako suma, ktorá sa požičia, s tým, že sa dohodli aj na úroku, a to tak, že jej zaplatí úrok, ktorý bude ona musieť zaplatiť v banke. Na týchto podmienkach sa dohodli ešte predtým, než si ona úver zobrala v banke. Vtedy nebola ešte dohodnutá konkrétna výška úroku, ale keď už bola známa suma, akú bude musieť zaplatiť za úroky v banke, tak sa na týchto úrokoch dohodla aj so žalovanou. Uviedla, že ešte z banky telefonicky kontaktovala žalovanú, potom čo jej pani na prepážke oznámila tie podmienky, že či s tým súhlasí a na základe toho to potom ona podpísala a bolo jej vtedy oznámené aj to číslo účtu, na ktorý to má previesť. Ona si teda zobrala spotrebný úver vo VÚB a.s. na sumu 11.630,- €, ktorý mala splatiť do 31.12.2010, a to tak, že budú tam mesačné splátky po 200,- € a následne k 31.12. toho roku sa vyplatí zvyšná časť sumy aj s úrokmi. A na takýchto istých podmienkach sa dohodla aj so žalovanou vo vzťahu k zmluve o pôžičke, ktorú medzi sebou uzavreli, a to aj ohľadne doby splatnosti. Keď uzatvárali tú zmluvu o pôžičke, žalovaná jej vtedy nehovorila, na aký účel chce tie peniaze. Tiež uviedla, že prvýkrát ona kontaktovala pani M. v tom decembri 2010, keď zistila, že jej nenabehli tie splátky za november a december toho roku. Čo sa týka príbuzenského vzťahu medzi stranami sporu, uviedla, že žalovaná je manželkou jej synovca. Na otázku právnej zástupkyne žalovanej, či žiadala pôžičku žalovaná pre seba alebo pre svoju matku, žalobkyňa uviedla, že to žiadala pre seba. Potvrdila, že tie peňažné prostriedky boli prevedené na účet matky žalovanej, ale to, že je to účet matky, sa ona dozvedela až následne. Na otázku právnej zástupkyne žalovanej, kedy splatila ona úver v banke, uviedla, že to bolo v apríli 2015. Na doplňujúcu otázku súdu, či úroky, ktoré uvádzala a ktoré predložila v doklade zo dňa 1.4.2015, sú tie úroky, ktoré boli pôvodne dojednané pri uzatvorení zmluvy o spotrebiteľskom úvere, žalobkyňa uviedla, že tam tá suma úrokov narástla, pretože ona nesplatila ten úver načas a tie úroky sa stále navyšovali. Na túto skutočnosť ona upozorňovala stále, že to treba splatiť, lebo to narastá. Žalovaná ju ale stále uisťovala, že sa to v dohľadnej dobe vyrovná. Na otázku právnej zástupkyne žalovanej, aby uviedla, akým spôsobom bola vypočítaná suma 13.412,- €, uvedená v uznaní dlhu, na to žalobkyňa uviedla, že si išla dať do pobočky na prepážku zistiť, aký je aktuálny stav toho úveru a tam jej bola povedaná táto čiastka, ako suma, ktorá sa má ešte splatiť. Žalobkyňa poprela, že by matka žalovanej v hotovosti dala ešte 500,- € ako splátku úveru bez potvrdenia.

Z vyluču žalovanej na pojednávaní súd okrem iného zistil, že táto k veci uviedla, že je pravdou, že sa telefonicky skontaktovala s L. a požiadala ju, či jej nevie finančne pomôcť pre rodičov, ktorí potrebovali peniaze. Trvalo to asi 2-3 dni a naozaj promptne boli na účet jej mamy peniaze poslané. Ona tu ale vystupovala v rámci celého toho len ako sprostredkovateľ, ona z tých peňazí nič nemala. Potom sa oni dohodli s jej mamou, že to bude splácať po 200,- € mesačne a pokiaľ vie, ona to aj splácala, ale nevedela presne koľko zaplatila a ako dlho to splácala, s tým, že niektorý mesiac aj neuhradila, ale zase niekedy uhradila viac. Potom sa stalo, že to matka prestala splácať, lebo nemali rodičia peniaze a ona to telefonicky opakovane riešila s L., snažila sa im nejakou pomôcť, ale nevedela ako, pretože chceli predať rodinný dom, ktorý majú rodičia v Hokovciach, čo sa ale doteraz nepodarilo. Čo sa týka uznania dlhu, ona to podpísala z dôvodu, že nechcela, aby sa o tom celom dozvedel jej manžel a keďže L. hovorila, že keď to nepodpíše, tak to povie rodine, tak to podpísala, aj keď si je vedomá toho, že si mala predtým overiť tie čísla, ktoré tam boli, ale vychádzala z toho, že to sedí. Potvrdila, že sa snažila získať peniaze z iných rôznych zdrojov, aj keď to nebola jej pôžička. Jediné, čo sa jej podarilo, bolo získať tých 2.000,- € za nebankový úver a z toho potom časť splatila. Uviedla, že nechcela, aby sa o tom dozvedel jej manžel, pretože ten nie je naklonený tomu, aby ona pomáhala svojej rodine. Potvrdila, že jej L. povedala, že si bude brať na to úver, ale že by tam boli nejaké úroky dojednané, resp. v akej

výške, o tom ona vedomosť nemala. Trvala na tom, že žalobkyni povedala, že úver je pre jej rodičov, lebo mama má splatiť nejaký úver do 2 alebo 3 dní a ona sama nemala dôvod si niečo požičať. Na otázku súdu, aby ozrejmila, ako boli dojednané podmienky, keď požiadala o tú pôžičku žalobkyňa vo vzťahu k sume, k dobe splácania, prípadne výšky splátok resp. prípadných úrokov, uviedla, že ona to riešila s L. len telefonicky, nepamätala si presne tú sumu, ktorú si vypykala, ale v podstate povedala to, že jej rodičia by to boli schopní splácať a že potom by sa to naraz dojednálo tak, že sa to zaplatí, keď sa predá ich rodinný dom, oni sa potom dohodli na tom, že sa to bude splácať po 200,- € mesačne. Z prednesu právnej zástupkyne žalobkyne na pojednávaniach súd okrem iného zistil, že sa v celom rozsahu pridržiali podanej žaloby a ich ďalších písomných vyjadrení. Z prednesu právnej zástupkyne žalovanej na pojednávaniach súd zistil, že sa v celom rozsahu pridržiala ich písomných vyjadrení.

11. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Podľa § 658 ods. 1 OZ, pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

Podľa § 563 OZ, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadala.

Podľa § 558 OZ, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Podľa § 100 ods. 1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 110 ods. 1 OZ, ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

Podľa § 517 ods. 1 veta prvá OZ dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 nariadenia vlády SR č.87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

12. Vychádzajúc z uvedených skutkových zistení a ustanovení právnych predpisov dospel súd k názoru, že žaloba je čiastočne dôvodná.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že medzi žalobkyňou ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom bola ústnou formou dňa 26.5.2010 uzavretá zmluva o pôžičke, predmetom ktorej boli peňažné prostriedky vo výške 11.630,- €, ktoré boli žalovanej poskytnuté na ňou uvedený bankový účet. Medzi stranami sporu nebola sporná výška poskytnutej finančnej sumy, pričom obrana žalovanej spočívala v tom, že nie je pasívne vecne legitimovaná v tomto súdnom spore, z toho dôvodu, že neuzavrela ona predmetnú zmluvu o pôžičke a túto len sprostredkovala pre svoju matku X. M.. Súd sa však s touto obranou žalovanej nestotožnil, keď z výsluchu samotnej svedkyne pani M. vyplynulo, že ona požiadala svoju dcéru - žalovanú, aby im pomohla nejakým spôsobom preklenúť finančné problémy, ktoré v tom čase mali, s tým, že sama výslovne uviedla, že pred tým, než boli finančné prostriedky zaslané na jej účet, ona nijakým spôsobom so žalobkyňou ohľadne tohto nekomunikovala, nedohadovala s ňou žiadne podmienky poskytnutia pôžičky, a to ani pokiaľ ide o výšku sumy, ktorá mala byť požičaná resp. lehotu splatnosti, prípadne výšku splátok. Uviedla, že až následne ju kontaktovala žalobkyňa a podľa jej tvrdenia mala ju požiadať, aby splácala požičanú sumu v splátkach po 200,- € mesačne. Taktiež potvrdila, že ona žalobkyni neposkytla svoje číslo účtu, na ktorý boli peňažné prostriedky z predmetnej pôžičky zaslané. Na základe týchto skutočností súd ustálil, že záväzkový vzťah zo zmluvy o pôžičke nevznikol medzi žalobkyňou a matkou žalovanej, ale práve medzi žalobkyňou a žalovanou, čím mal súd preukázanú pasívnu vecnú legitimáciu žalovanej v tomto súdnom konaní. Podľa názoru súdu je právne irelevantné, že peňažné prostriedky boli zaslané na účet matky žalovanej, pretože sa jednalo iba o platobné miesto,

ktoré bolo určené samotnou žalovanou a zároveň sa súdu javilo ako logické vysvetlenie tejto skutočnosti, že žalovaná mala problematický vzťah so svojím manželom, čo zhodne potvrdili obe strany sporu, a z toho dôvodu žalovaná nechcela, aby mal jej manžel vedomosť o predmetnej pôžičke, v dôsledku čoho boli peňažné prostriedky z titulu pôžičky poskytnuté na účet matky žalovanej resp. následne boli z tohto účtu aj splácané.

Okrem toho obrana žalovanej spočívala v tom, že vzniesla námietku premlčania predmetného dlhu a touto sa musel súd primárne zaoberať. Konkrétne žalovaná tvrdila, že splatnosť pôžičky nebola dojednaná a preto podľa jej názoru mohla žalobkyňa ako veriteľ uplatniť svoje právo na vrátenie predmetnej pôžičky nasledujúci deň po jej poskytnutí, t.j. v danom prípade 27.5.2010, a z toho teda vyplýva, že premlčacia doba uplynula 27.5.2013, s tým, že síce žalovaná nespochybnila, že podpísala predmetné uznanie dlhu, avšak trvala na tom, že nakoľko nebola poučená o tom, že uznáva premlčaný záväzok, nezačala tam plynúť nová premlčacia doba. Súd sa však s týmto právnym názorom žalovanej nestotožnil. Totiž podľa ustálenej súdnej praxe ako i právnej teórie, uznanie premlčaného dlhu zakladá plynutie novej a to 10 ročnej premlčacej doby bez ohľadu na to, či dlžník o premlčaní vedel alebo nevedel. Nakoľko súd predmetné uznanie dlhu žalovanou zo dňa 20.2.2015 vyhodnotil ako platné, keďže boli splnené všetky náležitosti tohto právneho úkonu, a to písomná forma, vyjadrenie prísľubu dlžníka tento dlh zaplatiť a tiež bol uvedený dôvod dlhu ako i jeho výška, v dôsledku toho sa žalovaná ako dlžníka nemohla úspešne brániť námietkou premlčania, a preto súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. Je však pravdou, že z obsahu predmetného uznania dlhu vyplýva, že žalovaná ako dlžníka nemala vedomosť o premlčaní tohto dlhu, avšak táto skutočnosť mala vplyv len na to, že týmto uznaním dlhu nevznikla vyvrátiateľná právna domnienka, že v čase uznania dlh existoval. Tým by sa žalobkyňa ako veriteľovi uľahčilo jej procesné postavenie v súdnom spore, pretože by nemusela preukazovať vznik dlhu, ani jeho výšku v čase uznania a na základe toho by sa dôkazné bremeno presunulo na žalovanú. Keďže však táto právna domnienka nebola naplnená, žalobkyňa ďalej zaťažovalo dôkazné bremeno, či už pokiaľ ide o základ nároku, ako i jeho výšku a nemohla bez ďalšieho odkazovať na predmetné uznanie dlhu.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti potom súd ustálil, že žalobkyňa uniesla dôkazné bremeno ohľadne výšky požičanej sumy vo výške 11.630,- €, avšak neuniesla dôkazné bremeno ohľadne dojednania úrokov z pôžičky, keď tvrdila, že boli dojednané úroky z predmetnej pôžičky vo výške, ktorá mala byť totožná s úrokmi, ktoré boli uhradené ňou z titulu spotrebiteľského úveru, ktorý si zobrala vo VÚB a.s., za účelom poskytnutia predmetných peňažných prostriedkov v prospech žalovanej. Žalovaná však toto skutkové tvrdenie žalobkyne popierala a tvrdila, že úroky dojednané neboli. Navyše žalobkyňa uvádzala jednak, že boli úroky dojednané vo výške, ktorá bola dojednaná pôvodne ako výška úroku v predmetnej spotrebiteľskej zmluve s VÚB a.s. a následne žalobkyňa trvala na tom, že bolo so žalovanou dojednané, že v dôsledku toho, že ona nesplatila svoj dlh voči VÚB a.s. včas, čím došlo k navýšeniu jej dlžnej sumy o ďalšie úroky z úveru, malo byť so žalovanou dodatočne dojednané tiež zvýšenie výšky úrokov z predmetnej pôžičky, čo však žalovaná tiež popierala a podľa názoru súdu to žalobkyňa nijakým iným relevantným spôsobom nepreukázala a keďže zmluva o pôžičke nebola uzavretá v písomnej forme, súd vychádzal z toho, že pôžička medzi žalobkyňou a žalovanou bola bezúročná.

Pokiaľ ide o dobu splatnosti, v ktorej mala byť predmetná pôžička zaplatená v prospech žalobkyne, súd tiež z vykonaného dokazovania vyhodnotil, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno ohľadne doby splatnosti v tom zmysle, že táto mala byť uhrádzaná najprv v mesačných splátkach po 200,- € a zvyšná časť mala byť uhradená najneskôr do 31.12.2010, keď žalovaná aj toto skutkové tvrdenie popierala a tvrdila, že doba splatnosti bola viazaná na predaj rodinného domu jej rodičov. Čiže pri uzavretí predmetného právneho vzťahu nebola doba splatnosti dojednaná a súd preto ustálil, odkazujúc na predmetné uznanie dlhu zo dňa 20.2.2015, že následne sa žalovaná zaviazala uhradiť svoj dlh z tohto titulu, najneskôr do 1.9.2015.

Súd teda mal za to, že pôžička bola poskytnutá vo výške 11.630,- € a z titulu tejto pôžičky bola v prospech žalobkyne ku dňu podania žaloby, ako i ku dňu vyhlásenia rozsudku uhradená čiastka v celkovej výške 6.000,- €, čo mal súd preukázané z výpisov z účtu žalobkyne, tak ako boli tieto špecifikované v podaní žalovanej prostredníctvom jej právnej zástupkyne zo dňa 15.1.2018, kde boli špecifikované jednotlivé úhrady čo do dátumu, ako i výšky a tiež formy platby (prevod z účtu alebo vklad na účet v hotovosti), s tým, že síce žalobkyňa vo svojom podaní zo dňa 13.12.2017 uviedla ako úhrady, len úhrady, ktoré boli uskutočnené prevodom na účet, kde v poznámke je uvedená pani M. a neuznala úhrady vykonané formou hotovostného vkladu na účet, označené protistranou, avšak súd poukazuje na vyjadrenie žalobkyne zo dňa 25.10.2017, kde sú uvedené predmetné úhrady aj formou vkladu na účet v hotovosti, ktoré sa dátumom, aj výškou zhodujú s úhradami uvedenými žalovanou a zodpovedajú údajom z predmetných výpisov z účtu žalobkyne.

Súd preto prisúdil žalobkyni sumu 5.630,- €, keď od sumy poskytnutej pôžičky 11.630,- € odpočítal už uhradenú čiastku vo výške 6.000,- € a v prevyšujúcej časti istiny žalobu zamietol.

Pokiaľ ide o úrok z omeškania, súd zastáva názor, že žalovaná je v omeškaní so zaplatením prisúdenej sumy, keď v zmysle uznania dlhu zo dňa 20.2.2015 sa svoj dlh zaviazala uhradiť najneskôr do 1.9.2015, čiže nasledujúci deň t.j. 2.9.2015 sa dostala do omeškania s úhradou predmetného dlhu a na základe toho súd žalobkyni priznal aj nárok na úrok z omeškania z prisúdenej sumy od 2.9.2015 do zaplatenia, a to vo výške 5,05 % ročne, keďže základná úroková sadzba ECB bola od 10.9.2014 do 15.3.2016 vo výške 0,05 %, čiže žalobkyňa si uplatnila nárok na úrok z omeškania v zákonnej výške.

13. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 255 ods. 2 C.s.p., ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v zmysle vyššie citovaných ustanovení Civilného sporového poriadku tak, že žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania, keďže pomer úspechu oboch strán sporu bol približne rovnaký.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 362 ods. 1 veta prvá CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP). Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 ods. 3 CSP).

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, pričom podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
 1. sa týkajú procesných podmienok,
 2. sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
 3. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
 4. ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie,
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.